

LOVEC ZLOČINCŮ

Klíč, vrah a tajemství...



C. S. QUINNOVÁ



**LOVEC
ZLOČINCŮ**

LOVEC ZLOČINCŮ



C. S. QUINNOVÁ

Přeložil Antonín Otáhal



Toto je literární dílo. Jména, postavy, organizace, události a případy v něm uvedené jsou buď výsledkem autorovy představivosti, nebo jsou použity v literárních souvislostech.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 C. S. Quinn

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Thief Taker*

(Published by Thomas & Mercer, Seattle, 2014)

přeložil © 2016 Antonín Otáhal

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

Elektronické formáty © 2016 Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-492-8 (pdf)

*Věnováno profesorce Vivien Jonesové
a doktoru Robertu Jonesovi s díky za jejich pohled na historii.*

Londýn roku 1665

V roce černé smrti je Londýn městem hrázděných domů a temných věží. Ve spleti úzkých uliček astrologové předpovídají budoucnost a alchymisté vaří zázračné směsi. Londýnský most lemují napíchnuté hlavy zrádců a pod nimi čarodějnice prodávají lektvary a profesionální hráči podvádějí v kartách. Po Temži se plaví lodě pašeráků a pirátů.

Anglie má nového krále, vládce z dobrého rodu. Po jeho příchodu však zaplavuje město morová nákaza, která město svírá ve smrtícím objetí. A mezi Londýňany se začíná povídat, jak nebezpečným platidlem se stává lidská krev.

Prolog

Nikdo to neřekl nahlas. Ale měla na sobě znamení. Příznaky. Po těle.

Bývaly doby, kdy se tato rodina považovala za šťastnou. Pyšnila se hrázdným domem, o tolik lepším než jediná místnost, ve které se tísní tři generace. Nyní jen seděli a prázdnýma očima hleděli do stmívajícího se prázdna.

Ve snaze vyčistit vzduch rozdělali oheň a ještě hůře kvůli němu snášeli obtížné letní vedro. Z hořících očistných bylin stoupal dým a vinul se místností plnou stínů. Na špinavé podlaze osaměle stál kotel s polévkou od včerejška.

Anna-Marie, druhá nejstarší dcera, seděla na trojnožce, obklopená mladšími sestrami. Šila, ale jehla jí klouzala v prstech zmáčených potem.

Ozvalo se zabušení na dveře. Anna-Marie odložila šití na starý dřevěný stůl a začala se zvedat. Předběhla ji však mladší sestra, která se vydala ke dveřím krokem jen o málo jistějším než batole. Drobná ručka zvedla závoru a s námahou otevřela těžké dveře. Dívenka napřed oněměla hrůzou, ale vzápětí vyjekla.

Nestvůra za dveřmi byla od hlavy k patě zahalena tlustým voskováným plátnem. Obličej jí kryla železná maska, vybíhající ve stopu dlouhý zobák. Otvory pro oči vyhlížely na svět křišťálové brýle. Jako by do domu nahlížel obří pták.

Holčička o krok ustoupila a srazila se s otcem, což jí dodalo odvahy.

„To je jen morový doktor,“ řekl otec, když vycítil její strach. „Pojďte dál,“ vyzval hosta. Sám z něj neměl dobrý pocit. Postava nachýlila hlavu, jako by chtěla lépe slyšet. „Omlouvám se, máme tu uvnitř dost horko,“ dodal otec.

„Té dívce je dvacet dva let?“ ozval se zastřený hrdelní hlas. Doktor přistoupil ke krbu a křišťálové brýle se přízračně blýskaly v odlesku plamenů.

„Ano... dvaadvacet,“ přisvědčil otec.

„Je silná?“

„Ona je... byla vždycky zdravá,“ přisvědčil otec. Při pomyslení na nemocnou dceru se mu obličej stáhl úzkostí.

Doktor vyňal zpod pláště kožený vak a otevřel jej. Uvnitř poulila oči svázaná živá ropucha. Anna-Marie se zatvářila soucitně, ale otec ji vzal za ruku. „Je to nutná ochrana,“ řekl. „Ta ropucha nebude trpět.“

Doktor zmítající se ropuchu pevně popadl rukou v černé rukavici. Anně-Marii černé prsty připadaly jako pařáty nestvůrného ptáka. Jako by se pod pláštěm a maskou skrýval zakuklený ďábel.

„Udržujte ji naživu,“ podal doktor ropuchu otcí. „Vyčistí vzduch a ochrání děti před nákazou.“

Muž naprázdno polkl, přikývl a předal ropuchu Anně-Marii, která odporného tvora štítivě převzala. Přistoupila k soupravě hliněného a dřevěného nádobí na krbové římse a vhodila kroutící se ropuchu do vysokého džbánu.

„Dcera je nahoře?“ ukázal doktor na žebřík.

„Odvedu vás tam.“

Doktor varovně zvedl paži. „Jestli se u ní už projeví příznaky, je nebezpečné dýchat s ní stejný vzduch. Půjdu sám.“

Otec se rozhlédl po dětech a přisvědčil. „Udělejte pro ni, co budete moci,“ řekl. „Na ceně nezáleží. Určitě vám nezůstanu nic dlužen.“

Maska pomalým kývnutím přisvědčila. Potom objemná postava zahájila těžkopádný výstup po žebříku.

Po více než hodině doktor sestoupil po žebříku zpět do přízemí. Veliký zoban se mu při každém kroku zhoupł. „Udělal jsem všechno, co jsem mohl. Teď odpočívá.“

„Je... bude v pořádku?“

Doktor sepal ruce v rukavicích, jako by se modlil. „Jestli přežije dnešní noc, může se z toho dostat. Ale nesmíte ji vyrušovat.“

Zamířil k dřevěným dveřím a plášť se za ním zavlnil. Anna-Marie si všimla krvavých stop na lemu. *Nejspíš Evě pouštěl žilou, aby jí srazil borečku.* Otřásla se odporem při pomyslení na lékařské nástroje skrývající se pod pláštěm. Otec za doktorem opatrně zavřel dveře.

Nejmladší dcera zvedla v neobratných prstech kus látky a snažila se o jednoduché šití.

Oheň v krbu už jen doutnal a vzduch zhoustl dýmem. Ropucha na krbové římse se marně snažila uniknout z příliš horkého vězení. Zdi jako by se začínaly navzájem přibližovat.

Uplynulo několik hodin a děvčátko si přiblížilo látku těsně k očím, aby zkontrolovalo stehy. Otec na ni roztržitě pohlédl. „Hezká práce, půjde dobře prodat,“ pochválil ji. Jak tak hleděl na bílou látku, mezi vyšitými květy náhle rudě rozkvetl jiný, podobný vlčímu máku. Vedle něj další... a ještě jeden. Shora, z ložnice, kde ležela Eva, sem kapalo něco červeného.

Anna-Marie poplašeně vzhlédla. Než stačila cokoli říci, otec kolem ní proběhl k žebříku a rychle po něm vylezl do patra. Jeho křik byl slyšet i v přízemí.

Anna-Marie dorazila nahoru hned za otcem. Ten se ji pokusil odstrčit, ale ona už viděla skoro všechno.

Vzlykla. Z pohledu na zakrvácenou místnost se jí zatočila hlava. Skrze slzy se ostatky zdály ještě znetvořenější. Na mrtvé kůži rudý obrys korunky nad třemi propletenými uzly. A dvě slova: „On se vrací.“

Kapitola první

„Vy jste ten lovec zločinců?“ Muž mluvil chraptivě a až příliš naléhavě.

Pivnice U Kýblu krve kypěla odpoledním ruchem. Charlie musel napí-
nat uši, ale přesto z hlasu toho muže vycítil, že by se měl mít na pozoru. Mimoděk zabloudil prsty ke klíči zavěšenému kolem krku a pohladil
symbol na jeho hlavici – korunku nad třemi propletenými uzly.

Charlieho před lety našli jako malého chlapce a v ruce tehdy svíral
právě tento klíč. Nyní jej považoval za jakýsi svůj talisman.

„Už celé měsíce jsem nevzal žádný případ,“ odpověděl Charlie. „Mor
našemu obchodu nesvědčí.“

Muž se zatvářil zmateně. Měl na sobě neuměle spíchnuté kalhoty
a místo opasku provaz – u chudých Londýňanů nic neobvyklého. Char-
lie odhadoval, že bude chtít, aby mu našel nezvěstnou manželku nebo
dceru.

„Nechci nikomu slibovat nemožné při hledání nezvěstných,“ pokračoval
Charlie. „V hromadných hrobech zmizely stovky lidí. Často beze stopy.“

„Nehledám nikoho z příbuznejch. A nechci ani dopadnout žádného
zloděje,“ odpověděl muž. Přikročil ještě blíž a rozhlédl se, jako by se
ujišťoval, že je nikdo neslyší. V panujícím hluku nebylo příliš pravděpo-
dobné, že by se to někomu mohlo podařit. U jediného stolu byl nával
a mnoho pijáků se raději houfovalo kolem sudu s pivem.

V koutě, kam dopadalo sluneční světlo malými skleněnými tabulkami
kosočtverečného tvaru, se v podřepu nad kartami krčilo několik mužů.
Mezi smějícími se dospělými se proplétali bosí kluci, kteří prodávali lís-
kové oříšky, natrhané v Hyde Parku.

Jediným, co zde prozrazovalo přítomnost nemoci v Londýně, byl džbán
morové vody. Tady, ve čtvrti Covent Garden, se letní horko snoubilo
s pachem smrti a vznikala tak podivná, jakoby karnevalová atmosféra.

Charlieho ještě nepřestala bolet hlava po včerejším popíjení a hluchí hosté mu lezli na nervy.

Muž našťestí mluvil potichu. „Slyšel jsem, že máte certifikáty.“

Charlieho zamračený výraz se mírně rozjasnil. Morové certifikáty začínaly být slibnou alternativou k lovení zlodějů. Možná by ho to mělo spíše děsit než těšit. Od doby, kdy se morová nákaza rozšířila, trvali bohatí Londýňané na tom, aby do bohatších čtvrtí směli vstupovat jen ti, jejichž zdraví je doloženo úředním certifikátem. Z padělaných kopií se stalo vzácné zboží.

Nenuceně si sáhl pod kabát. Ten byl námořnického střihu a šel mu těsně k tělu. Ve vyšší stehén kabát zdobily řady malých knoflíků a z širokých ohnutých manžet vystupovala Charlieho svalnatá předloktí. Přestože se kabát nepysnil zlatým vyšíváním, jaké by na něm měl námořní důstojník, poskytoval svému majiteli vše, co se od takového kusu oděvu dalo očekávat, a po dlouhých letech každodenního nošení se jen mírně třepil na okrajích.

Pevné hnědé sukno skrývalo ve svých hlubinách Charlieho peníze, zbraně, jídelní příbor, železnou zásobu potravin a další předměty všeho druhu, to vše s chvályhodnou diskrétností. Navíc kabát vcelku dostatečně zakrýval umolousanou lněnou košili a laciné, mnoha záplatami vyspravované vlněné kalhoty, sahající ke kolenům.

Bosé nohy žádným trikem nezakryl. Celý život cítil pod nohama londýnské bahno a nedokázal se smířit s představou, že by měl nosit boty.

Muž jako hypnotizovaný sledoval, jak Charlieho pevná ruka s jistotou kapesního zloděje sahá pod kabát a vytahuje z jeho temných hlubin srolované papíry.

„Dva šilinky,“ řekl Charlie a téměř přitom nepohnul rty.

Muž naprázdno polkl a začal si prohlížet nejvrchnější certifikát. „S tímhle mi ve Westminsteru uvěřej, že nemám mor?“ zeptal se rozechvěle. Charlie téměř nezatelně přikývl.

„S takovým certifikátem se v Londýně dostanete, kam budete chtít,“ řekl. „Vidíte městskou pečeť? Lepší certifikát nenajdete.“

„A co za hranicema města?“ naléhal muž. „Doslech jsem se, že některý města nevpustěj bez certifikátu nikoho, kdo je z Londýna.“

Charlie opět přikývl. Odmotal kousek papíru. „Vidíte tohle?“ ukázal malíčkem na malý kruh červeného pečetního vosku. „Úřední pečet. Přímo z radnice.“

Muž rovněž přikývl. „Řekli mi, že máte známosti. Na vysokých místech.“

Charlie potlačil úšklebek. „Spíš znám jednu holku, co pracuje na radnici.“

Muž si nejspíš skousl ret a Charlie se v duchu obrnil vůči tomu, co muselo nevyhnutelně přijít.

„Nemám dva šilinky,“ přiznal se muž.

Papíry zmizely pod kabátem.

„Ale mám dceru,“ rychle vyhrkl. „Pracuje ve Westminsteru. Dělá služku v jednom bohatém domě, kde je teď mor. Musím ji najít, než...“ hlas mu přeskočil a muž se zarazil. „Prosím,“ zažadonil.

Charlie si povzddechl. Nájemné měl zaplatit už před týdnem a i ty dva šilinky by stačily na pouhou polovinu. Tohle byl jeho poslední certifikát a on doufal, že jeho prodejem získá dost peněz, aby aspoň na čas uklidnil domácího.

„Kolik teda máte?“ zeptal se.

„Dvě pence.“

Charlie rozhořčeně zavrtěl hlavou. „Všichni v Londýně stojí dlouhé fronty, aby tyhle certifikáty dostali. A vy byste chtěl takový papír koupit za méně, než stojí skopová kotleta?“

Muž sklopil zrak ke špinavým prknům podlahy, ale pak jej prosebně upřel na Charlieho. Ten si promnul čelo. Kéž by teď lov na zloděje neprodělával takový úpadek. Za jediný případ by si Charlie vydělal víc než trojnásobek dlužného nájemného.

„Bydlíte v Billingsgateu?“ po krátké odmlce se zeptal Charlie.

„Odkud to víte?“

„Máte kalhoty ušité z lodní pytloviny a na rukou mozoly od kuchání ryb.“

Muž nevěřičně vytřeštil oči a Charlie se v duchu okřikl. Občas si neuvědomoval, jak silně lidi znervózňuje jeho schopnost všimnout si drobných náznaků.

„Dobře si prohlédněte můj obličej,“ řekl Charlie. „Chci, abyste si mě zapamatoval.“

Muž nejistě přisvědčil a poslušně se zahleděl Charliemu do očí.

Mladistvý obličej a kulaté hnědé oči dodávaly Charliemu jakoby nevinný výraz, který, i když ne zcela odpovídal skutečnosti, budil důvěru. Táhlo mu na třícítku a andělsky zlaté kadeře z dětství mírně ztmavly. A vyhazující kůň mu přidal mírně znetvořený nos a lesklou jizvu na rtu.

Celkově budil dojem muže, který – pokud zrovna neprodává něco nezákonného – občas napíše nějakou tu báseň. V jemném předivu vzájemných úsluh a závazků, jež se londýnské chudíně staly náhradním oběživem, byl tento dojem vcelku užitečným přínosem.

„Zapamatujte si mě,“ zopakoval Charlie. „Budu to brát jako půjčku za oplátku.“

Certifikát se znovu vynořil a muž po něm lačně chňapl. Okamžitě jej ukryl pod oděv. Na očích mu bylo vidět, že ještě teď nevěří svému štěstí.

„Možná někdy budu potřebovat nějaké informace z Billingsgateu,“ pokračoval Charlie. „Jestli se to stane, budu na vás chtít, abyste mi pravdivě odpověděl.“

Muži náhle došlo, co se od něj chce, a začal horlivě přikyvovat. V obličejí se mu rozhostil výraz neskonaleho vděku.

„I kdyby to mělo uškodit nějakému vašemu příteli,“ varoval Charlie. „Slibujete, že to pro mě uděláte?“

„Máte mé slovo!“ Muž s úlevou překotně drmolil, jako by někam spěchal. Nešikovně sáhl do opasku a vtiskl Charliemu do dlaně dvě ohmatané mince. „Děkuju... děkuju vám,“ koktal. „Jste skutečněj anděl. Moje dcera... děkuju vám z celého srdce.“

„Hlavně nikomu neříkejte, za jakou cenu jste ty papíry ode mne dostal.“

Muž divoce zavrtěl hlavou. „Vezmu si to tajemství s sebou do hrobu.“

Charlie mu stroze kývl a rychlými kroky zmizel v davu.

„Nezapomenu, jak moc vám dlužím,“ volal za ním muž. Charlie se vmísil mezi ostatní hosty. V řešení problému s nájemným nijak nepokročil a měl silné pochybnosti, že se kdy dočká oplátky za tuhle půjčku. Char-

lie svým způsobem obdivoval, jak silně ten muž prožívá rodinné vztahy. Na druhou stranu si uvědomoval, že kdo má srdce dost měkké na to, aby zůstal ve městě a ošetřoval choré příbuzné, nemá moc šancí na přežití.

Povídalo se, že na cestách jsou stráže a barikády, které brání obyvatelstvu opustit město. Thames Street je prý úplně zavřená, protože se v ní nemoc vymkla kontrole. Z východu přicházely zvěsti, že některé oblasti jsou tam už téměř vylidněné.

Letní vedra narůstala, stejně jako síla morové nákazy, která v pařátech svírala stále více londýnských čtvrtí, z nichž nemilosrdně vysávala život.

Kapitola druhá

Hospodskému u Kýblu krve stačil jediný pohled na Charlieho výraz, aby se obrátil k soudku určenému pro vybrané hosty. „Silné pivo?“

Charlie přikývl a ukázal hospodskému dvě čerstvě vydělané pence. Výdělek z prodeje certifikátu bude stačit aspoň na část dluhu v pivnici.

Při zvedání soudku na omlácený pult hospodský mávl tmavou parukou. „Co ta stará panna, co jsi s ní mluvil včera večer, Charlie?“ nenuceně konverzoval. „Prý tu zůstala dlouho do noci a doufala, že jí věnuješ svou přízeň.“

„Myslíš tu šilhavou?“

Hospodský svrástil obočí a bezmyšlenkovitě si narovnal moly prožranou krajku u krku. Od králova návratu se na počest této události stále ještě oblékal rádoby vybraně. Podle tohoto zvyku dostal přezdívku Merrie – po veselém panovníkovi.

„Ale je bohatá, Charlie. Má pět koz a svůj vlastní kotel,“ nenechal se odbýt Merrie. „Byl bys zajištěný na celý život.“

„Nechci se ženit pro peníze.“

Merrie zavrtěl hlavou tak vehementně, až se mu svezla paruka a odkryla štípance od blech. „Tolik skvělých holek by o tebe stálo,“ řekl, „ale ty si vždycky vybíráš ty, co s nima je nějaká potíž.“

„Zato je s nima víc srandy.“

Hospodský významně pokrčil rameny, aby naznačil, že se nehodlá zabývat tak očividnou hloupostí. Vládl hostinci dost dlouho a mohl si vybírat, o čem s hosty debatovat chce, nebo nechce.

Charlie třemi hlty vyprázdnil korbek a hned si jej znovu naplnil. Pivo sice zahánělo kocovinu, ale dlužné nájemné nijak neřešilo. Zapřemítal nad situací.

„Kde je Bitey?“ zeptal se. Možná mu stařík pomůže přijít na jiné myšlenky.

„Chudák starý Bitey,“ kývl hostinský k postavě schoulené u zadní stěny. „Včera večer usnul támhle na tom stole,“ pokračoval Merrie. „Chvilku potom, cos odešel. Když se probudil, zjistil, že mu kvůli moru zrekvírovali prase. Nese tu ztrátu dost těžce.“

Biteyho prase u Kýblu krve každý znal. Vypíplal ho od selátka, které choval pod pláštěm a občas napájel pivem. Všichni ho vidali, jak leží pod stolem a spokojeně chrochtá, když ho majitel prutem drbe na zádech.

„Před pár hodinama se probral a chtěl pivo,“ dodal Merrie.

Charlie zvedl jeden z dřevěných korbělů stojících na pultu. „Tohle napiš na mě,“ prohlásil a načepoval do poháru silné pivo.

Opatrně se přiblížil k rozmrzlému Biteymu. Stařík své jméno dostal podle dřevěných zubů, které si sám vyrobil. Dubová protéza byla stažená rezavým drátem a svému majiteli nijak zvláště nepomáhala. Když se usmál, vypadalo to, jako by měl v ústech kus prkna.

Teď měl stařec ústa zavřená a jejich koutky pochmurně stažené. Charlie ho soucitně poplácal po rameni a nabídl mu pivo.

Stará sukovitá ruka se vděčně sevřela kolem ucha korbele a Bitey se zhluboka napil.

„Chybělo už jenom pár tejdů,“ upíral Bitey na Charlieho pohled očí se zarudlými bělmy. „Kejty bych prodal – za každou bych dostal pencí. A polívka z hlavy by mi taky vydržela dost dlouho. Nejmíň tři kýble krve bych měl na tlačenu...,“ popotáhl nosem a zarazil si dřevěnou protézu hlouběji do úst.

Bitey byl nevysoký a podsaditý a vypadal, jako by byl odolný vůči nemocem, nepohodlí a dokonce i bodným zbraním. Na obnošeném kabátě se vytvořila jakoby ochranná vrstva špíny. Na hlavě nosil širák a mezi umaštěnou pokrývkou hlavy a rozcuchanými vousy na svět vyhlížel jen malý proužek obličeje.

„Už jsem to měl dohodnutý s jedním řezníkem ve Smithfieldu,“ dodal Bitey. „Za vodměnu by si vzal bůček. A mně by ještě zbyly nožičky a maso na řízky...,“ hlas se trpitelsky vytratil.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Charlie.

„Nechal jsem ho jen chvilku proběhnout v bahně na Covent Garden.“

Biteyho žalostný výraz se dožadoval Charlieho soucitu. „Jenom pár ulic vocuď. Když jsem se pro prase vrátil, řekli mi, že tam byl pohodnej a bral všecky zvířata kvůlivá moru. Prej prasata šířej mor, tak ho sebral a nechal zabít. Ale to ti povídám, Charlie,“ dodal Bitey s vážným výrazem v obličejí, „to prase bylo čistotnějši než leckterej chlap, co znám.“

Stařec se znovu zhluboka napil. „Jestli to takhle pude dál, nakonec se to všecko votočí proti králi,“ konstatoval. „Mor nemor, když mi král sebere prase, nemůže čekat, že mu budu kdovíjak vděčnej.“

Charlie pohlédl k místu, kde Merrie naléval pivo. O hospodském se vědělo, že za řeči proti králi vyhazuje ochlasty nemilosrdně na ulici.

„Náš veselej král si natahal do paláce plno kurev,“ pokračoval Bitey. „A na nás za to dopadla morová rána jako Boží trest.“

„Vládnout není pro krále snadné,“ nadhodil Charlie, když si všiml blížícího se Merrieho.

„Co je na tom těžkýho?“ vyzývavě se ozval Bitey. „Měli jsme špatnýho krále a usekli jsme mu hlavu. Potom jsme tu chvíli měli Cromwellovu republiku. Ale ta se nám nelíbila kvůlivá přísnýmu náboženství. Tak jsme zavolali syna toho špatnýho krále zpátky z vyhnanství. Je teda dost lidí, co si myslěj, že to nebylo nijak zvlášť chytrý.“

„Ale já tohle neříkám!“ rychle dodal Bitey, když zjistil, že se hostinský mezitím přiblížil na doslech a nepřívětivě na něj zírá.

„Ještě jsi zapomněl na občanskou válku, co byla mezitím,“ prohlásil Merrie, který zaslechl jen konec Biteyho proslovu. „Se všim tím zabýjením a hrůzou.“

„Na tu se zapomenout nedá,“ temně zahučel Bitey. „Přinejmenším na všecky ty padlý. A na co jsou teď Jeho Veličenstvu všecky ty parádičky? Ulice vod Toweru po Covent Garden jsou stejně zavřeny.“ Bitey přehnaně pokrčil rameny. „A kdo vopravuje ulice rozmlácený vod průjezdu vozů? Město už na to nemá prachy. Všecko se vráží do kopání hromadnejch hrobů a pálení vohňů, co maj vyčistit vzduch.“

Charlie v žaludku ucítil starou známou křeč obav. Před pouhými několika týdny zvonil umíráček dvakrát denně. Teď se ozýval tak často, že ho už nikdo nevnímal.

Když se v květnu vyskytly první případy moru, nikoho to příliš nevzru-

šilo. Nákaza postupovala téměř nezatelnými krůčky, až v červnu začali umírat lidé, které člověk vzdáleně znal, a v červenci dobří známí. Jak dlouho bude trvat, než si začne vybírat oběti mezi blízkými přáteli a příbuznými?

Bitey pokračoval. „Mor je teďka všude a nedá se mu utýct. Všichni astrolozi říkaj to samý. Je to Boží hněv, kterej na nás dopad kvůlivá králi a jeho mravům. A taky kvůlivá Londýňanům a jejich hříchům. Letos jsme viděli vohnivou hvězdu a všichni říkaj, že to je fakt špatný znamení.“

„Já vyrazím do Wappingu, hned jak to jen trochu půjde,“ pokračoval po kratičké pauze na nádech. „Řek bych, že tam to půjde přečkat. A ty by ses měl taky postarat, abys z Londýna vypad.“

Charlie přikývl, ale byl duchem nepřítomný. Biteyho ponurá prorocství ho nijak nepřekvapovala. Přesto mu ruka mimoděk zabloudila ke klíči zavěšenému kolem krku, aby zahnal chorobu.

„Pořád máš ten svůj talisman, Charlie?“ změnil Bitey téma, když si všiml, že by mohl přijít o posluchače. „Taky jsem si jeden pořídil,“ vytáhl zpod kabátu ohmatanou králičí packu. „Chybí na ní jeden dráp, ale podle cikánů mi ponese štěstí i tak.“

„Tys ještě neslyšel, jak Charlie o ten svůj klíč málem přišel?“ zeptal se Merrie. „Minulý měsíc vyhořel hráčský klub na Peace Street a tady nás Charlie vběhl do plamenů, jen aby zachránil ten talisman. Mysleli jsme, že chce zachraňovat lidi nebo peníze. Víš přece, jak rád si hraje na hrdinu. Dost jsme se nasmáli, když se vrátil a nesl si jen tuhle památku. Klíč, co se nehodí do žádného zámku.“

„Myslíš si snad, že ji podle toho klíče najdeš, Charlie?“ zeptal se Bitey.

Charlie sevřel prsty kolem klíče, jako by se jej snažil ochránit.

„Ne,“ připustil. „Je to pro můj vlastní pocit. Tenhle klíč je to jediné, co jsem měl u sebe, když jeptišky mě a bratra našly. Nechtěl bych o něj přijít.“

„Hej!“ Merrie si všiml, jak si jeden z prodavačů oříšků přihýbá piva přímo ze sudu. Rozběhl se k němu a Bitey a Charlie osaměli.

Stařec nepřestával upírat oči na Charlieho sevřené prsty. „Má na sobě divnej znak, ten tvůj klíč,“ mumlal. „Korunku nad uzlama. Podle mě to je něco ještě z doby před vobčanskou válkou. Vod starýho krále.“ Biteyho oči se zamžily. „Kdo by si to pomyslel, Charlie?“ pokračoval. „Nejlepší

lovec zločinců v Londýně nosí kolem krku tajemství, kterému neumí přijít na kloub.“

Charlie si místo odpovědi mocně přihnul piva. Bitey projevil nečekanou ohleduplnost a nenaléhal.

Ozvalo se hlasité hvízdnutí. Charlie se otočil po zvuku a naskytl se mu podívaná u Kýblu krve poměrně vzácná. Pohled na atraktivní ženu. Pivnici, která často hostila utkání v boxu holýma rukama, jen zřídka kdy navštěvovaly jiné ženy než ty, které se zde snažily něco vydělat. Jedním z nejméně urážlivých oslovení těchto návštěvnic bylo označení „stará rajda“.

Sledoval dívku, jak oslovuje hospodského. *Docela vysoká. V dětství určitě dobře živená.* Charlie sám nebyl nijak drobné postavy, ale často říkával, že kdyby jako dítě netrpěl hladu, určitě by narostl nejméně do výšky samotného krále Karla.

Prozkoumal pohledem celou její postavu. Věk odhadoval kolem pětadvaceti. Měla na sobě jednoduché, ale dobře ušité zelené šaty. Určitě ne moc bohatá, ale ani příliš chudá. Jako ze zemanské rodiny. Navíc na šatech měla vlastní tvůrčí doplňky – lemování bílých rukávů černými stužkami napodobovalo styl obvyklejší u šlechtických oděvů.

Nasměroval pohled o něco níž. Boty byly stejně zelené jako šaty a měly na sobě vyšívání vzor bílých květů, vybíhaly do decentní špičky a podpatek byl jen mírně zvýšený. Bylo vidět, že jsou nikoli z hedvábí, ale z plátna, ale i jako pouhá napodobenina musely stát docela dost peněz.

Navzdory několika skvrnám od bláta se o nich dalo říct, že jsou zdaleka nejčistší obuví, kterou je teď možné na špinavé podlaze u Kýblu krve zahlédnout.

„Nemusí si na život vydělávat dřinou,“ řekl polohlasem, ačkoli ho nikdo neposlouchal. Na rozdíl od pradlen a prodavaček pomerančů, na něž byli u Kýblu krve zvyklí, měla nezvykle pohlednou postavu. Viděl na hebké pleti zátylku světlé vlasy.

Ty na ní byly snad nejhezčí. Měla je rozpuštěné a módně nakadeřené, jen na temeni svázané do malého uzlu. V porovnání s puritánskými čepci většiny londýnských žen to bylo dost neobvyklé. Ještě troufalejší mu připadalo, že si vlasy zřejmě umyla ve vývaru z bobulí, aby posílila jejich zlatou barvu.

„Charlie?“ Obrátil se k hospodskému, který k němu přistoupil a promluvil mu přímo do ucha. „Znáš tu holku, Charlie?“ ukázal hospodský hlavou na nově příchozí, přitahující ne jeden pohled.

Charlie pomalu zavrtěl hlavou. „V životě jsem ji neviděl. Proč?“

„Protože se po tobě ptá.“

Kapitola třetí

„Není to Holand'anka?“ zeptal se Charlie. To by bylo nejpravděpodobnější vysvětlení. K nevysvětlitelným tajemstvím Charlieho minulosti patřila skutečnost, že on i jeho bratr mluvili holandsky, aniž by bylo jasné, jak nebo kde se tento jazyk naučili.

Lidé proto občas od Charlieho chtěli, aby jim překládal, například když si potřebovali vyjednat plavbu holandskou lodí.

Hospodský však zavrtěl hlavou.

„Angličanka, Charlie. Má správný přízvuk. Nejspíš z nějaké docela prachaté rodiny.“

Charlie si našel židli v bezpečné vzdálenosti od Biteyho a soustředěně pozoroval dívku, jak se k němu blíží. Když na něj teď zpríma hleděla, vynikly jemné rysy jejího hezkého obličeje s rovným nosem a velkýma modrýma očima. Něco v jejím zjevu si vynucovalo okamžitý respekt. Jako by byla urozenější, než naznačoval oděv.

„Vy jste ten lovec zločinců?“ vyhrkla, ještě než došla ke stolu. Charlie byl rád, že jeho zákazník si certifikát prohlíží v jiné části pivnice. Měl tušení, že dívka tohoto druhu by se na jeho podpurné podnikání nedívala příliš příznivě.

„Ano, jsem lovec zlodějů,“ přisvědčil a zhoupł se v židli, až se přední nohy zvedly do vzduchu. Charlie si uvědomoval, že je poměrně známým soukromým lovcem zlodějů a že ho oběti krádeží často vyhledávají v této pivnici.

„Co pro vás můžu udělat, má milá? Ukradl vám někdo měšec nebo kabelku?“

Dívka přimhouřila oči. „Chci, abyste věděl, že s lidmi vašeho druhu se obvykle nestýkám,“ prohlásila. Nebylo úplně jasné, co myslí vyjádřením „lidmi vašeho druhu“, ale stačilo to, aby Charlie dotčeně zvedl hlavu.

„Jestli je pro vás tak důležité, s jakým druhem lidí se stýkáte,“ prohlásil, „můžete se obrátit na londýnskou strážní službu.“ Charlie se, jako všichni lovci zlodějí, pohyboval tak trochu za hranicí zákona, protože pracoval za odměnu.

„Určitě – stejně dobře jako já – víte, že od té se vyšetření vážného zločinu nedá čekat,“ prohlásila dívka. „Mezi jejími muži se nenajde nikdo pod padesát a za šilink týdně žádný z nich nebude riskovat, že by jim někdo v nočních ulicích ublížil.“ S povzdechem dodala: „Proto jsem vyhledala vás.“ Vzedmutá zloba náhle splaskla a v dívčině obličej se rozhostil vyčerpaný, utrápený výraz.

„Co přesně bych pro vás měl udělat?“ Charlieho to začínalo zajímat. Zřejmě přišla o něco, co pro ni mělo velkou osobní hodnotu. Možná nějaký drahý dárek od manžela nebo milence.

„Mou sestru...“ začala, ale obličej jí zrudl a oči se zaplnily slzami, takže nemohla pokračovat. Rozkašlala se a očividně držela city na uzdě jen velkou silou vůle.

„Mou sestru někdo zabil,“ vypravila ze sebe.

Charlie nechal přední nohy židle hlučně dopadnout na zem a rychle položil dlaň na stůl, aby si udržel rovnováhu.

„Tak to jste u mě na špatné adrese,“ prohlásil. „Vážená, já chytám zloděje a kapsáře. S takovouhle věcí musíte na magistrát.“

Prudce zavrtěla hlavou.

„To by nikam nevedlo. Na magistrátu mají všichni jedinou starost – dostat sebe i svoje rodiny někam, kde by jim nehrozil mor. Všichni se bojí o život a snaží se chránit jen vlastní kůži. Zákon... zákona se člověk nikde nedovolá.“

Ztěžka dosedla na nejbližší volnou židli a upřela pohled mimo něj. Charlieho silně zneklidnilo, když se vzápětí rozplakala nekontrolovanými, přerývanými vzlyky.

Snažil se najít způsob, jak nepříjemnou scénu ukončit, ale nic převratného ho nenapadlo. Nakonec vstal a řekl, že by měli odejít.

Přistoupil k ní, nejistou paží ji objal kolem pasu a jemným tlakem se jí snažil zvednout od stolu. Nesmírně se mu ulevilo, když bez odporu vstala a nechala se odvést.

„Pojďte,“ řekl polohlasně a vedl ji kolem pestré společnosti civících pijáků. „Tady se to nehodí pro lidi *vašeho* druhu. Půjdemě někam jinam.“

Vyšli na ulici. Kolem projel velký kočár, jehož pozlacené dveře se na slunci zářivě leskly. Charlieho mysl se na okamžik odpoutala od dívky, která se zatím snažila uklidnit a otírala si slzy.

Sledoval pohledem velká otáčející se kola a jako už tolikrát si představoval, jaké to asi je uvnitř, kde je člověk ukrytý před davem a užívá si pohodlí plyšových sedadel.

Ruka mu samovolně zabloudila ke klíči. A jako už tolikrát si kladl otázku, z jakých poměrů vlastně on sám pochází a kde vyrůstal, než se ocitl v nalezinci. Charlie i bratr si vybavovali pár útržkovitých vzpomínek na dobu před nalezincem. Ve vzpomínkách vystupoval velký dům a krásně oděná dáma, skrývající se v utajené komnatě.

Všiml si, že ho dívka pozoruje, a odvrátil pohled od kočáru. Krejčí sídlící hned vedle hospody stál na ulici před krámkem a přitloukal na zeď tlustá prkna, aby zabeđnil průčelí.

„V téhle části města mor ještě nevypukl, nebo snad ano?“ zeptal se Charlie.

„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl krejčí a otřel si pot z čela. „Ale při tomhle počasí a vši bezbožnosti, která v Londýně vládne, to nemůže dlouho trvat. V srpnu vypukne pohroma. Mám to od spolehlivého astrologa. Nehodlám čekat, až tady skončím v morovém hrobě.“

Odložil kladivo a zálibně se zadíval na výsledek své práce. „Včera jsem musel do morové oblasti za dlužníkem a to rozhodlo. V Londýně určitě nezůstanu,“ dodal. „V životě jsem neviděl takovou hrůzu. Všude samí nemocní a celá ulice hnije od základů.“

Vedle něj stál vůz naložený pravděpodobně veškerým jeho majetkem a on se k němu po chvíli obrátil.

Charlie cítil, jak mu navzdory horkému dni běhá po zádech mráz. Jestliže začínají mizet kupci a řemeslníci, může to znamenat jen jedinou věc: mor se šíří.

Pokřičoval se a obrátil pozornost zpět k dívce, která se mezitím ovládla a jen hleděla nepřítomně do dále.

Náhle se rozhodl, že na ni udělá dojem, a vydal se sehnat čerstvě upečené rohlíky.

„Počkejte tady,“ vyzval ji. „Hned se vrátím.“

Rychle se rozhlédl po krámcích, aby zjistil, kde má naději něco získat.

„Charlie Tuesday,“ oslovila ho mladá prodavačka, která na něj hleděla vyzývavě, ale částečně s obavami. „Nemysli si, že tady udáš ty svoje padělané mince.“

„Mám něco lepšího,“ ztišil hlas Charlie. „Zavři oči a nastav ruku.“

Napřed se zatvářila nejistě, ale potom poslušně zavřela oči.

Charlie jí přešel prsty svými. „Už se můžeš podívat.“

Zmateně otevřela oči.

„Podívej se na ruku.“

Nechápavě poslechla. Potom potěšeně vyjekla. „Charlie! Tys ho našel!“ Natáhla ruku a zálibně si prohlížela odřený prstýnek.

„Neříkal jsem snad, že ho najdu?“

Popadla ho za obě tváře a rychle ho políbila. „Děkuju ti, Charlie. Jak se ti to podařilo?“

„Měl jsem takové vnuknutí a trochu jsem se poptal kolem.“

Zabloudil pohledem ke koši s teplými rohlíky. „Nemáš navíc pár těchhle rohlíků?“ zeptal se.

Dívka s rozzářeným úsměvem odpověděla otázkou: „Kolik bys jich chtěl?“

Kapitola čtvrtá

Charlie o tajemné dívce zjistil dvě věci. Za prvé, jmenuje se Anna-Marie, a za druhé, je mnohem vyššího původu než on. V záchvatu rytířskosti jí dal jeden z rohlíků získaných v pekařství. Nyní seděli na ulici a ona měla nesnědené pečivo v klíně. Charlie se na rohlík díval s hladovou podrážděností – on sám by jej měl v sobě dvěma rychlými sousty. Snažil se nevybuchnout, když rohlík, který by stál celou polovinu pence, nerozhodně obracela v rukou a nechávala z něj padat na zem velké drobtý. Ovládl se a nevytrhl jej dívce z ruky, ale jedině proto, že za něj nic nezaplátil.

Dalším dokladem jejího privilegovaného původu byla reakce na jeho jméno. „Charlie Tuesday?“ vyhrkla, když se vzájemně představili. „Co je to za jméno?“

Charlie se obvykle stýkal s lidmi, kteří dobře věděli, jaká jména se dětem dávají v nalezinci. Podle dne v týdnu, kdy je našli. Jeho příjmení, Tuesday, znamenalo „úterý“. Nikdo z jeho známých se nad takovým jménem nikdy nepozastavil.

Zdá se, že nikdy neměla důvod stýkat se s lidmi, kteří klesli tak hluboko, aby z nich byli sirotci.

„Báli jsme se, že náš dům zavřou,“ říkala. „Doufali jsme, že má Eva nějakou jinou nemoc, ne mor. Víte ale sám, jak přísná jsou teď pravidla, když někdo v rodině onemocní.“

Parlament odhlasoval zákon, že na dveře morových domů se musejí kreslit tlusté rudé kříže. To vedlo k ještě větší neochotě Londýňanů hlásit výskyt nemoci v domě.

Charlie přikývl. „Já jsem se přestěhoval do jiné čtvrti,“ řekl. „Předtím jsem platil penci v nájemním domě na Drury Lane. Teď platím pětkrát víc a spím na podlaze v jednom řeznictví. Stěny jsou z koňských žíní

a bláta a v letním vedru je tam děsné dusno. Ale pořád je to lepší než riskovat, že člověk uvízne v morové čtvrti.“

„To od vás bylo moudré.“ Anna-Marie se pro změnu zatvářila souhlasně. „Otec neposlal pro morového doktora,“ řekla. „Přišli jsme sem z venkova, a i když by se to mohlo zdát zpátečnické, nemáme rádi městské doktory. Ty jejich pijavice a ropuchy nám připadají divné. Navíc v těch morových hábitech vypadají jako nestvůry a my jsme si mysleli, že budou děsit děti.“

Charlie si vybavil podobu morových doktorů. Tmavé kápě, přízračné masky a křišťálové brýle děsily nejen děti, ale i mnoho dospělých. V dlouhých kovových zobáčích měli kafr a ocet na ochranu před nakaženým vzduchem, takže kolem každého morového doktora se vznášel nakyslý odér. Jejich léčení téměř vždy znamenalo pouštění žilou a rozřezávání morových hlíz. On sám raději přecházel na druhou stranu ulice, než aby se s některým z nich musel osobně setkat.

Anna-Marie si bezděky pohrávala s posledními drobtý rohlíku.

„Ale když sestra onemocněla, morového doktora si sama vyžádala. Tak jsme nemohli jinak než ho vpustit. Po pravdě jsem vlastně byla ráda, že budeme vědět, jestli mor má, nebo nemá.“ Odmlčela si a přerývaně se nadechla. „Potom jsme ji našli...“ do hlasu se jí vloudil zlomený tón, „a byla mrtvá. To je všecko. Brutálně zavražděná.“

Charlie přikývl. Nasadil výraz, který považoval za účastný, ale přitom přemýšlel, jak se z celé situace co nejlépe vykrotit. Nejenže šlo o záhadu na hony vzdálenou jeho obvyklému zaměření, ale dívka navíc sama přiznávala, že pobývala v blízkosti sestry nemocné morem. Charlie určitě dokáže se svým časem nakládat lépe, než aby si takhle riskantně zahrával se smrtí.

„Dobře vám zaplatím,“ prohlásila náhle, jako by vycítila jeho chuť zmizet.

Charlie si rozpačitě odkašlal. „O peníze tady nejde,“ prohlásil co nejmířlivěji. „Ale s takovýmhle zločinem vám nepomůžu. Já chytám zloděje, Marie.“

„Jmenuju se Anna-Marie.“

Nevšímal si opravy. „Já prostě nehledám ty, co vraždí. To je věc koro-

nera a magistrátu. Já umím hledat ztracené věci. Když nikdo nic neukradl, těžko něco zmůžu.“

„Slyšela jsem, že jste nejlepší,“ nevzdávala se Anna-Marie. „Pátrání po vrahovi se přece nemůže tak moc lišit od pátrání po zloději, nebo snad ano?“

Charlie začal gestikulovat, aby dodal váhy svým slovům. „Je v tom veliký rozdíl,“ řekl a přemýšlel, jak nejlépe vysvětlit složitý systém vzájemných úsluh a půjček za oplátku, na němž bylo založeno jeho lovení zlodějů.

„Taky se o vás říká, že když zloděj vrátí, co ukradl, často mu pomůžete, aby se zachránil před šibenicí,“ dodala Marie. „Proto vím, že máte měkké srdce.“

Sevěla prsty na měšci. „Zaplatím vám tři guiney,“ oznámila vyrovnáním tónem.

Díky bohatým zkušenostem ve vyjednávání dokázal Charlie potlačit překvapené zajíknutí. Taková částka by jeho nájemné pokryla na tři měsíce. A byla o dost vyšší, než kolik mu platili i ti nejzamožnější z klientů.

Nabídka ho začínala opravdu lákat a měl co dělat, aby se ubránil.

„Bylo by to nesprávné a nečestné,“ prohlásil. Uvědomoval si, že nabídka mu připadá lákavá hlavně kvůli problémům s nájemným.

„Čtyři guiney.“

„Já... opravdu to není otázka peněz. Prostě neřeším vraždy, při kterých nikdo nic neukradl.“ Bezmocně rozpráhl ruce.

„Zaplatím vám guineu, když teď půjdete se mnou a podíváte se, jak to vypadá v našem domě,“ odpověděla Anna-Marie. „To je spravedlivá odměna za riziko, kterému se vystavíte vstupem do morového domu. To si uvědomuju až příliš dobře. Pokud byste pak usoudil, že mi přece jen můžete pomoci, doplatím vám ty tři zbývající.“

Charlie naprázdno polkl. Podobný pocit zatím zažil jen několikrát v životě, ale zato pokaždé se stejnými nemilosrdnými důsledky. Něco silnějšího než on se prostě rozhodlo, že nabídku přijme. Velmi dobře si uvědomoval, že si tím zadělává na spoustu problémů. Jako by sledoval loď najíždět na útes, a neměl sebemenší možnost tomu zabránit.

„Tak dobře,“ poslouchal sám sebe, jako kdyby mluvil někdo jiný. „Pojďme do toho vašeho domu. Ale vypátrat vraha nejspíš nedokážu.“

Anna-Marie přikývla, ale neusmála se.

„A dovolíte mi, abych vám říkal Marie,“ pokračoval s přesvědčením, že nemá co ztratit. Přezíravě mávla rukou, příliš dobře vychovaná, než aby dala otevřeně najevo znechucení. Charlie se v duchu rozhodl, že si od ní vezme jen tu jednu guineu a z domu odejde, hned jak to bude možné. Její otec musí být dost zámožný, když mají vlastní dům.

Rodiny, které znal, považovaly za štěstí, když mohly používat jednu místnost. Věděl, že tak to v Londýně prostě chodí: životní prostor je drahý, ale život laciný.

Kapitola pátá

Charlie by čekal, že se Marie před návratem do domu pokusí sehnat si nějakou ochranu proti moru. Ale jí se zmocnila jakási letargie, jakmile ho přesvědčila, aby ji doprovodil. Jako kdyby dokázala udržet žal na uzdě jen dost dlouho na to, aby ho přesvědčila, a nyní se jí zmocnila malomyslnost.

Musela sestru milovat, říkal si a ucítil přitom osten závisti, když pomyslel na svého bratra. Osířeli spolu, ale blízcí si nebyli. Charlie vždycky cítil, že jeho starší bratr Rowan se dívá skrz prsty na tajemný klíč.

Charlie si od pouličního prodejce koupil malou voničku levandulových květů, přestože by raději měl lahvičku s octem, z níž by mohl usrkávat. Žaludek se mu začínal kroutit při pomýšlení na to, co vlastně dělá. Vyslál k nebi další tichou modlitbu s prosbou, aby se mu z téhle situace podařilo vyjít živý a zdravý, a taky s tou slíbenou guineou.

„Jak jste se vlastně stal lovcem zlodějů?“ zeptala se Marie, když procházeli hlučným zmatkem Cockspur Street. Kohoutí zápasy přestaly být po návratu krále zakázanou zábavou a Londýňané se jí věnovali s velkým zaujetím.

„Přivedla mě k tomu madam Mitchellová,“ řekl Charlie bezmyšlenkovitě, zaujatý zápasícími kohouty. „Pomohl jsem jedné z jejích holek najít ztracený medailónek a madam pochopila, že by v tom mohly být peníze,“ dodal, když viděl Mariin nechápavý výraz. „Navrhla, že mi bude domlouvat zákazníky mezi lepšími lidmi a já jí budu odevzdávat podíl z vydělaných peněz. Tak jsem začal vydělávat lovem zlodějů.“

Marie se zatvářila odmítavě.

„Já jsem madam Mitchellovou nenavštěvoval kvůli jejím holkám,“ rychle se ozval Charlie. „Neměl bych na ně, ani kdybych chtěl. U ní je teď tak drahé, že návštěvníci si musejí vzít půjčku, když si tam chtějí dát sklenici vína.“

„Jak jste se vůbec seznámil s ženou, jako je ona?“

„Znám ji už dlouhá léta,“ pustil se Charlie do vysvětlování. „Od doby, kdy jsem byl malý nalezenec. Začala mě zaměstnávat za pár pencí jako sluhu a potom mě vzala do učení, když jsem povyrosl.“

„Jeptišky, co mají na starosti londýnské sirotky, si s nimi zřejmě nedávají velkou práci,“ konstatovala Marie, „když je nedokážou ochránit před známými nevěstkami.“

Charlie se zasmál. „Starají se až dost. Jeptišky navštěvují pokleslé londýnské ženy. Aby se je pokusily zachránit před syfilidou a nucenými pracemi v bridewellském vězení. Někteří jsme chtěli vědět, jak tyhle padlé ženy vypadají, a tajně jsme jeptišky sledovali. Schovali jsme se tam a koukali. Tehdy jsem madam Mitchellovou viděl poprvé.“

Charlie se při vzpomínce usmál. Madam Mitchellová byla jedním z nejbáječnějších, ale taky nejděsivějších lidí, co kdy v životě potkal. Jako obrovský pestrobarevný motýl, který roztáhl křídla na zápraží. Tehdy ještě nebyvala tak při těle, ale už měla vrásky kolem očí a úst. Nařasené purpurové hedvábí jí zakrývalo objemné poprsí.

Co vás sem přivádí? zeptala se jeptíšek. *Chcete mým dívkám vykládat, že se mají udřít k smrti, místo aby se jim u mě dobře dařilo?*

„Co se stalo pak?“ zeptala se Marie. „Pozvala vás dovnitř?“

„Ne, chytila mě. Ostatní kluci utekli. Našla mi pod košilí schované námořnické suchary.“

„Námořnické suchary? Určitě ne k jídlu – nebo snad ano?“ zeptala se Marie, čímž opět ukázala, že pochází ze zámožných poměrů. Dobře živeným suchozemcům nepřipadalo námořnické jídlo příliš požitelné, ale hladoví námořníci – ani sirotci – se nad ním rozhodně neošklíbali.

„Když jsou pece v uličce Pudding Lane nejvíc rozžhavené, pekaři je nehlídají. Okna jsou tam malá, ale dítě se jimi protáhne,“ odpověděl Charlie. „Na ruce mi od toho naskákaly puchýře, ale ty nedopečené suchary mě zachránily před hladem. Nalezenci nemají ustláno na růžích a nemůžou si vybírat, co budou jíst,“ dodal.

„Co se dělo potom? Ta nevěstka vás udala pro krádež?“

Charlie zavrtěl hlavou. Když madam Mitchellová uviděla suchary, její sevření mírně povolilo.

Aha! prohlásila. *Náš malý nalezenec se o sebe umí postarat.*

Hleděla na něj s náznakem obdivu, zatímco se marně snažil vykroutit z jejího sevření.

Přišel jsi o řeč, chlapče? Já tě ke konstáblovi neodvedu. Proč jsi ty suchary rovnou nesnědl? Je na nich vyražená korunka, a ta tě usvědčuje ze zločinu. Není moc chytré nosit je u sebe.

Vysvětlil, že tyhle suchary šetří pro staršího bratra. Když to madam Mitchellová uslyšela, pobaveně nachýlila hlavu. Zeptala se, proč se o sebe starší bratr nepostará sám. Charlie jí v dětské nevinosti dal upřímnou odpověď: „Ten to už vzdal.“

Obličejem madam Mitchellové probleskl výraz, který malého Charlieho zmátl. Jemu nepřipadalo nijak zvláštní, jak to mezi ním a bratrem chodí. Kdyby Rowanovi nenosil jídlo, hladověl by. Tak to prostě bylo a nedalo se s tím dělat nic jiného.

„Co od vás chtěla?“ zeptala se Marie a přerušila tok jeho vzpomínek.

„Řekla mi, že pro chytrého kluka se práce vždycky najde.“

„A vy jste to přijal?“

„Nabídla mi peníze.“

Madam Mitchellová se tehdy zamyslela a potom vytáhla blýskavou penici – mnohem více peněz, než si tehdy Charlie dokázal představit. *Tak pojď dál, chlapče. S nalezencema nedělám žádný štráchy.*

„Co po vás chtěla?“

„Chtěla si zřídit lepší bordel. Kam by chodili urození muži. Jenže nemohla najít služebnictvo. Bylo to za cromwellovské republiky, kdy panovaly puritánské mravy. Každá žena, která by se s ní ukázala na veřejnosti, riskovala bičování. Najala mě, abych sázal pruty, ze kterých měly vyrůst stromy, jako to bývá kolem bohatých domů.“

Podívej se na tenhle prut, vyzvala ho madam Mitchellová a podala mu větvičku. Nemá žádné kořeny, ale i tak si najde cestu k životu a poroste. Něco jako ty a já, co říkáš, chlapče?

Náhle se zastavili. Na Great Russell Street přibyl strážní post, který tu dříve nebyval. *Morových hlídek přibývá*, řekl si v duchu Charlie. Sáhl pod kabát a po hmatu hledal certifikát se svým jménem.

Marie strčila svůj certifikát strážníkovi pod nos, jako by ho vyzývala,

jen ať se na něj pořádně podívá. Charlie vytáhl svůj a předložil jej s nacvičenou nenuceností. Masíroval se přitom za krkem a pohled měl zabodnutý do země. Pohled mu zabloudil k Mariiným dokladům. *Má hezké písmo*, řekl si. Podle čísla na certifikátu byla mezi prvními, kdo jej v Londýně dostal.

„Proč je tu nový post?“ zeptala se Marie, zatímco strážník kontroloval oba certifikáty. „Nestačí snad, že musíme stát ve frontě na Strand i do Westminsteru?“

Strážník na ni upřel zkoumavý pohled, jako by odhadoval, jestli bude dělat potíže. Charlie se v duchu modlil, aby strážník kvůli Mariině útočnosti nezačal jeho padělek zkoumat zvlášť důkladně.

„Bohatí na ulici Warwick Lane se dali dohromady,“ vysvětlil nakonec strážník. „Chtějí si být jistí, že k nim mor nedojde.“

„Ti blázni by si měli uvědomit, že mor si putuje, kde ho napadne,“ vztekala se Marie. „Obtěžování nevinných občanů ho nezarází.“

Strážný pokrčil rameny. „Zákony dělají bohatí,“ odpověděl. „Do zítřka přibude další post na Cornhillu.“

Charlie si jeho informaci přimaloval na mapu Londýna, kterou měl uloženou v hlavě. Město se uzavírá do sebe. Za chvíli se člověk bez certifikátu nedostane nikam.

Strážník si prohlédl úřední pečeti na certifikátech a mávnutím ruky nechal oba projít.

„Tudy,“ vedl Charlie Marii směrem od Holbournu. Byl rád, že mají strážníky za sebou.

„Ale tudy je to dál!“ zaprotestovala Marie.

„Nedaleko Fleet Street je pár heren, kterým bych se radši vyhnul,“ otevřeně připustil Charlie.

„Dlužíte tam?“ Marie odmítavě stáhla ústa.

„To ne,“ odpověděl Charlie a vtáhl Marii do spleti úzkých uliček. „Ale pár lidí tam těžce nese, jaké mám štěstí ve hře.“

„Jak vlastně sháníte zákazníky?“ zeptala se Marie, zatímco se s ní Charlie proplétal bludištěm vedlejších ulic. „Obyčejní lidé si vás určitě nemůžou dovolit.“ Významně pohlédla na jeho bosé nohy.

Charlie pokus o urážku ignoroval. „V době Cromwellový vlády jsem

pořádal maškarní plesy v Covent Garden,“ řekl. „Byly hodně oblíbené a vydělával jsem tehdy dost peněz. Všecko tehdy bylo šedivé a puritánské. Přitom jsem si nadělal dost známých mezi šlechtici, aby mi důvěřovali, když jsem se pak stal lovcem zlodějů.“

Pocítil záchvěv smutku při vzpomínce, jak jeho žena ty maškarní plesy milovala.

„Tady,“ oznámila Marie a náhle odbočila. „Náš dům je přímo před námi.“

Charliemu se ulevilo. Ulice vypadala movitě a ze žádných dveří nekřičel do světa svou výhrůžku rudý morový kříž.

Potom Charlie uviděl nápis křídou.

„KAJTE SE,“ četl, „KONEC SE BLÍŽÍ.“

Kapitola šestá

Mariin dům se v oknech pyšnil kosočtvercovými tabulkami pravého skla, propojenými olovenou výplní. Samotný dům byl hrážděný, s převislým arkýřem vyvažujícím prkna podlahy v patře, aby se nehoupala pod nohama. Kdysi bílé stěny hyzdily skvrny od kouře a bahna, ale až na tyhle nevyhnutelné stopy městského života vypadal dům dobře udržovaný.

Charlie si jej zvenčí prohlížel. Jako lovec zlodějů obvykle poskytoval služby obyčejným lidem, kteří žili ve stísněných špeluňkách a chudinských brložích. Nebo aristokratům, kteří se s ním scházeli v pivnicích a hostincích. Představa, že vstoupí do domu, kde se doopravdy bydlí, pro něj byla zcela nová.

Často se pokoušel představit si, jak to asi vypadá v domě, který je určen výhradně k obývání.

Nikde žádný rudý kříž, který by označoval morový dům. Charlie cítil stín pochybností. Něco se mu na tom všem nezdálo.

„Proč tu není morový kříž?“ zeptal se.

„Měli jsme štěstí,“ odpověděla Marie. „Čekali jsme, že určitě přijdou a zavrou nás v domě. Ale nic takového se nestalo.“ Opřela se plnou vahou bokem do dveří. „Pálili jsme chmel a síru, aby se nemoc vykourila z domu, a dveře se horkem zkřížily,“ ukázala hlavou.

Když vstoupili, Charlie ucítil, jak se mu plíce svírají v křeči. Připadalo mu, že ze stěn se na něj valí dým a ve vzduchu se vznáší jeho pach.

Téměř celé přízemí zabírala kuchyň, jen látkový závěs v koutě odděloval malý prostor, nejspíš spižírnu. Zahrada u domu nebyla, takže ovoce a zeleninu určitě kupovali na trhu. Jako koupelna a záchod jim sloužila Temže.

Dům byl pustý a prázdný. Oba se na chvíli zastavili.

„Místo činu je nahoře,“ řekla Marie.

Charlie měl najednou pocit, jako by na ramenou cítil celou váhu patra. S námahou se přiměl odtrhnout pohled od žebříku vedoucího nahoru.

Začal si prohlížet místnost, v níž právě stál. Čistotou zářící velký kotel, který visel nad krbovým ohništěm, prozrazoval péči řádné hospodyně. Nad ním visely v sítích tláčenky a zelenina k vaření v páře. Do žádné z místností, ve kterých Charlie nacházel pronájem, by se asi kotel nevešel, i kdyby na něj náhodou měl dost peněz. Navíc, když nebyl při penězích, živil se chlebem a sýrem. Když na to měl, jedl pirohy a opečené brambory nakoupené u pouličních stánků.

Jak by nyní postupoval, kdyby vyšetřoval krádež? „Neměla vaše sestra něco cenného?“ zeptal se nahlas a promýšlel okolnosti. „Něco, kvůli čemu by stálo za to ji zabít?“

Marie pomalu zavrtěla hlavou. „Většinu majetku jsme prodali, než jsme se přestěhovali do Londýna. Eva si nechala pár cetek. Náušnice od matky. Ale všechno tam zůstalo.“

„Nezmizely žádné šaty? Ani peníze?“

„Ne.“

„Nic jiného z domu nezmizelo?“

„O ničem takovém nevím.“

„Neměla vaše sestra nějaké nepřátele?“ zeptal se po krátké odmlce. „Nevíte o někom, kdo by jí chtěl ublížit?“

Marie zavrtěla hlavou. Přesto měl Charlie pocit, že v jejím výrazu zachytil náznak zaváhání.

„Nějaký žárlivý milenec?“ nevzdával se. „Nebo odmítnutý nápadník?“

Podle jeho zkušeností právě takové okolnosti vedly k většině násilných činů na ženách.

Marie mírně zrudla. „Byla u mužů dost oblíbená,“ připustila, „ale nikdo z těch, kterým se líbila, by jí neublížil.“

Očividně se vůči tomuto směru otázek vnitřně obrnila, proto se Charlie rozhodl změnit taktiku.

„Nevšimla jste si něčeho na tom muži,“ zeptal se, „když vstoupil do domu?“

„Kromě toho, že byl oblečený jako morový doktor?“ V hlase jí zazněl ironický podtón.

„Nekoktal třeba? Nenapadal na nohu? Cokoli, podle čeho by se dal poznat...“

„Ne. Ale moc jsme si ho neprohlíželi, byli jsme příliš ohromení. Moroví doktoři budí hrůzu.“

„Co dělal, než šel nahoru? Neptal se na něco?“

„Na Evin věk.“

Charlie si to zapamatoval. „Kolik jí bylo?“

Marii minulý čas viditelně zarazil. „Dvacet dva.“ Hlas se jí zachvěl, ale do obličej se jí téměř ihned vrátil odhodlaný výraz.

„Mladší než vy?“

„O dva roky starší.“

Marie vypadá starší než na dvacet, řekl si Charlie. Budí dojem pečlivé a schopné ženy. Zkušené hospodyně.

„Nevzpomenete si na něco dalšího?“ zeptal se Charlie.

Odmlčela se. „Dal do džbánu ropuchu. Aby vyčistila vzduch, říkal,“ dodala.

„Máte ještě tu ropuchu?“ To by byl důkaz, jaký by Charlie mohl použít. Možná by podle ní dokázal zjistit, z které části Londýna vrah přišel.

Ale Marie zavrtěla hlavou. „Hodili jsme ji do Temže.“

Charlie ztichl. Uvědomoval si, že teď je na řadě prohlídka mrtvého těla, ať už leží kdekoli. Potom mu myšlenky zabloudily k době, kdy naposled stál o samotě s děvčetem, a cítil, jak mu při vzpomínce rudne obličej.

„Kdyby si vrah něco odnesl, tak by to pro vás bylo lehčí?“ zeptala se Marie. Možná myslela na podobné věci jako Charlie, ale nedávala na sobě nic znát.

„Ano.“ Charlie upíral pohled na otvor ve stropě. Předpokládal, že tělo leží nahoře. „Umím hledat věci. A podle nich pak i lidi.“

„Takže se poptáváte kolem, abyste zjistil, kdo kradené zboží koupil?“ zeptala se Marie.

„Je to trochu jinak. Hledám lidi ne podle toho, co prodávají, ale jak to dělají.“

Charlie sražil čelo.

„Myslím, že teď bych si měl prohlédnout místo činu. Nechci se vás dotknout, ale raději bych v tomto domě nezůstával o nic déle, než musím.“

„Ano,“ přisvědčila Marie se soustředěným výrazem.

Zde v přízemí bylo několik menších lůžek, pravděpodobně pro mladší sourozence a snad i samotnou Marii.

Charlie se stále nedokázal zbavit divného pocitu kolem žaludku. „Kde jsou ostatní členové rodiny?“ zeptal se.

„Utekli z Londýna,“ odpověděla Marie. „Otec odvezl děti k tetě do Claphamu. Daleko od morové oblasti.“

„Vy jste do bezpečí neutekla?“

„Ne. Zůstala jsem tady, abych se postarala... o tuhle nespravedlnost.“

To, jak to řekla, ho z nějakého důvodu poplášilo a znovu si Marii prohlédl. Tvářila se neproniknutelně. *Netají něco?*

„Peníze mám,“ vyhrkla. Jako by vytušila jeho náhlý pocit nedůvěry. „Tady jsou.“ Vyňala měšec a vybrala z jeho blýskavého obsahu guineovou minci. „Za to, že si to tam nahoře prohlédnete,“ řekla a významně minci položila na stůl.

Charlie odvrátil pohled od peněz a podíval se ke stropu. Nahoře bude několik ložnic. A mrtvé tělo.

„Jde se tam po tomhle žebříku,“ ukázala Marie ke vstupu do patra. Oba chvíli mlčky stáli a hleděli na otvor ve stropě.

Charlie se odmlčel. Instinkt ho varoval, ať se nahoru nevydává. Potlačil jej. Řekl si, že to je pouhá nechuť jít se podívat na mrtvé tělo. Nicméně vše se v něm vzpíralo a našeptávalo mu, aby se otočil a co nejrychleji utekl, pokud možno co nejdál.

Marie se na něj zpříma podívala a modré oči jí ztmavly naléhavým citem. „Prosím,“ ozvala se.

Její utrápený výraz Charlieho přiměl jednat. Přišla o sestru. To nejmenší, co pro ni může udělat, je pokusit se jí pomoci.

„Nemám zdání, co pro vás můžu opravdu udělat,“ řekl pomalu. „Ale dávám vám své slovo, že se vynasnažím, abych na místě činu něco zjistil.“

Přinutil nohy k chůzi a vykročil směrem k žebříku. Přitáhl si levandulovou voničku blíže k obličejí a začal – přičel po příčli – stoupat. *Myslí na tu guineu*, opakoval si v duchu. Za sebou uslyšel, jak si Marie s úlevou oddechla.

„Já počkám tady dole,“ oznámila. „Nesnesla bych další pohled na tu hrůzu.“

Charlie jejím slovům nevěnoval příliš pozornosti, protože se soustřeďoval na novou vlnu nejistých obav, které se ho zmocnily. Mariin vzhled ho přechodně oslepil vůči nebezpečí. Teď na něj ale realita dopadla plnou vahou.

Při prvním kroku nahoru po žebříku měl nohy těžké jako z olova. Ani při dalším to nebylo o moc lepší. Soustředil se plně na dřevěné příčky, stálým používáním vyhlazené do vysokého lesku. Jedna ruka následovala druhou. A za nimi neochotně celé tělo.

Kapitola sedmá

Hospodský u Starého zvonu na Fleet Street vrhl na hosta další neklidný pohled. Z morových doktorů měl stísněný pocit vždycky. Ale tenhle mu připadal ze všech nejhorší.

Neobtěžoval se ani sundat si železnou masku a křišťálové brýle. Odhalil však bledý krk, aby se mu lépe jedlo, zatímco na hospodského upíral pohled blýskavých brýlí. Mimoto byl velmi objemný. Břicho napínalo voskované plátno, až se hospodský podívoval, jak se pod plátno vejde. Jako kdyby v hospodě večerela nějaká nestvůra.

Hospodský s netajenou nechutí sledoval, jak si morový doktor přisunuje třetí talíř s vepřovými nožičkami. Nechoval se jako ostatní doktoři. Navzdory tlustému břichu se na jídlo vrhal, jako by byl vyhladovělý k smrti. Už v něm zmizel králičí guláš i kýta, která měla vydržet celý týden. Vypil k tomu dvě láhve sladkého levného vína z Kanárských ostrovů.

Zrovna tohohle chlapa by do své hospody nejraději vůbec nepouštěl, ale zákon mu ukládal morové doktory vždy obsloužit. Držel se tedy od obludného hosta aspoň co nejdál, aby nevdechoval nakažený vzduch. Navíc byla pivnice úplně prázdná. Nejspíš by měl být rád, že vůbec nějakého hosta má.

Měl bohaté zkušenosti a stal se mistrem v odhadování, z jakých poměrů ten který host pochází. Čím více jídla mizelo za zobákem hladového hosta, tím přesvědčenější hospodský byl, že to žádný skutečný doktor není. Možná si opatřil morový převlek, jen aby lákal peníze z nic netušících chudáků.

A na způsobu, jakým host vyprazdňoval talíř, bylo cosi... *nepatřičného*. Jako by neplnil hladový břich, ale krmil nějakého démona. Při jídle mu na viditelné části obličej, která nebyla velká, vyrazil pot. Při chvatném požití se netrefil s ubrouskem k ústům a udělal si na masce krvavou stopu.

S vypětím vůle se hospodský neotrásl odporem, zvedl láhev a přistoupil k hostovi. „Dáte si malé pivo?“ nejistě zatápal kolem stolu.

Odpovědí mu bylo mávnutí ruky v černé rukavici, k prasknutí nadité objemnými prsty. Zblízka hospodský zjistil, že to, co omylem považoval za sádelnatou tloušťku, jsou spíše svaly. Postava nevídaného hosta byla o poznání atletičtější, než se zdálo na první pohled. Táhl se od něj podivný puch. Silný pižmový zápach, ačkoli se jej ten chlap snažil zakrýt vůní levandule. Ta se však, místo aby pach zamaskovala, stala jakýmsi nosičem, takže zápach zdůrazňovala a pomáhala šířit. Hospodský odvrátil hlavu a nalil do poháru.

„Lécíte mor někde poblíž?“ zeptal se.

Muž zavrtěl hlavou, aniž by přestal žvýkat.

„Udeřily na nás zlé časy,“ pokračoval hospodský ve snaze navázat rozhovor. „Ať se ve městě snaží, jak chtějí, nákaza se stejně šíří.“

Nestvůra mlčela.

„Musel jste mít pořádný hlad,“ zkusil změnit téma hospodský. Nuceně se zasmál a ukázal na hromadu prázdných talířů. Tentokrát se železná maska obrátila a pohled křišťálových očí se mu upřel přímo do tváře.

„Než Cromwell vyhrál v občanské válce, byl jsem voják,“ odpověděl hlas burácivý jako vzdálená bouřka. „Přežil jsem tři měsíce v obklíčení. Ke konci jsme byli jenom kost a kůže. Od té doby mám zdravou chuť k jídlu.“

Hospodský naprázdno polkl a zalitoval, že o tom vůbec začínal. Vyslechl si od hostů o útrapách občanské války víc než dost na celý život.

„Budete platit rovnou, nebo si mám zapsat jméno a adresu, abyste zaplatil později?“ ukázal na prázdné talíře.

„Kolik?“ zahřmělo zpod masky.

„Šest šilinků,“ odpověděl hospodský. Už dlouho se mu nestalo, že by někomu za jedinou návštěvu účtoval tak vysokou částku.

„Půlku zaplatím hned. Pro druhou si pošlete.“

Doktor vyňal naditý měšec, ale hospodský se dočkal zklamání, když zjistil, že v měšci zřejmě jsou jen drobné mince. To ho nijak nepřesvědčovalo, že by tomuto hostu měl poskytnout úvěr. Doktor odpočítal tři šilinky v hromádkách čtyřpencí a maska se vyčkávavě obrátila vzhůru.

„Jaké jméno si mám zapsat?“ zeptal se hospodský a natáhl ruku pro peníze. Snažil se přitom zůstat od morového doktora co nejdál.

„Thomas Malvern.“

„Tak se opravdu jmenujete?“ Hospodského jméno zmátlo. Znělo příliš šlechticky. Obyčejní lidé se většinou jmenovali podle rodinného řemesla, třeba Tanner, Fisher nebo Goldsmith.

„Je to jméno mého rodu,“ odpověděl muž. „Ale po občanské válce Cromwell všechno naše rodové jmění zabavil.“

Majitel hostince přikývl, poslouchal však jen na půl ucha. Podobný příběh slyšel už mnohokrát. Na straně starého krále většinou bojovali příslušníci aristokracie. Cromwell po svém vítězství nechal setnout krále Karla. Potom své přívržence odměnil přidělením titulů a majetku odebraného starým šlechtickým rodům, které bojovaly proti němu.

Hospodský položil před hosta tabulku, aby na ni napsal adresu. Překvapilo ho, že jde o místo nedaleko hospody. Nevěděl o žádných morových doktorech, kteří by žili tak blízko.

„Dáte si ještě něco?“ Nejraději by už viděl hosta odcházet, i když si musel přiznat, že obchody jdou dost špatně a každá mince se počítá.

V zamyšlení hospodský zvedl džbáněk příliš rychle a nešikovně, takže hostovi nechtě polil plášť.

„Promiňte, já to napravím,“ řekl a bezmyšlenkovitě nadzvedl okraj pláště, aby se do něj pivo nevsakovalo příliš rychle. Thomas popadl plášť zároveň s ním a přitom se mu maska posunula, takže se odkryl obličej.

V obličejí nešťastného hostinského se objevilo poznání a hned nato hrůza.

Pohledy obou mužů se setkaly a hostinského se zmocnil ještě větší strach.

Doktor rychle vrátil masku na místo, ale pozdě. Byl odhalen a věděl to. Hostinský jeho obličej dobře znal.

„Vjy!“ Již v okamžiku, kdy mu ono slovo mimoděk uniklo, dobře věděl, že je jeho osud zpečetěn. Ať už má tento muž jakýkoli důvod, aby vystupoval v převlečení a pod falešným jménem, určitě nebude chtít, aby se jeho tajemství prozradilo.

„Nevěděl jsem, že máte povolení provozovat praxi jako doktor,“ zamumlal hospodský. Měl takový strach, že si přestal dávat pozor na jazyk.

„Nemám povolení vlastně k ničemu.“

Hospodský přikývl a o krok ustoupil. Předstíral, že něco dělá s jedním ze sudů, zatímco se pokoušel nahmatat pistoli, kterou měl ukrytou za ním.

Uslyšel zvuk taseného meče, ale nestihl se obrátit. Rukojeť mu rozrazila lebku a on po jediném úderu padl k zemi.

Thomas se naklonil nad škubající tělo, aby se ujistil, že život z jeho nebohého hostitele opravdu vyprchal.

Vrátil se na hrubě tesanou lavici a rozložil před sebou mapu Londýna. Vzal kus uhlu a pečlivě na mapě křížkem označil pivnici, v níž právě seděl. Potom se uhel nad mapou zastavil a Thomas si zálibně prohlížel ostatní křížky. Potěšen, jak se mu daří, přitáhl si poslední talíř s vepřovými nožičkami a s chutí se do nich pustil.

Kapitola osmá

Charlie upřeně hleděl na mrtvé tělo zabalené v rubáši. Leželo na slamníku na prostém kavalci. Krev prosákla slámou i kavalcem a vytvořila na prkenné podlaze tmavé skvrny.

Rubáš byl u hlavy našasený. Zakrýval téměř celý obličej až na oči, zatlačené mincemi a ohraničené smrtelnou bledostí nezahaleného kousku obličeje.

Dole se zavřely dveře. On však příliš nevnímal, co se děje. Místo toho začal přemýšlet jako lovec zlodějí a rozvíjet různé úvahy, které se v něm rodily při pohledu na zakrvácenou ložnici.

Mezerami mezi prkny podlahy sem zdola pronikaly světlo i zvuk.

Vrah musel při svém činu slyšet její rodinu v přízemí. To naznačovalo, že má otrlou a vypočítavou povahu.

Charlie obrátil pozornost k tělu mrtvé dívky. Oči v bezkrevném obličej, zatlačené stříbrňáky, jako by na něj přízračně a vyčítavě hleděly.

Charlie se domyslel, že na spodní polovině obličeje, nyní decentně zahalené rubášem, dívka zřejmě před smrtí utrpěla nějaké znetvoření. Přiblížil se o další krok a ucítil dusivý puch. Přitiskl si voničku levandule těsně k nosu. Žaludek se mu stahoval. Ze zkušenosti věděl, že každá nemoc má svůj zvláštní zápach. Je to, co cítí vycházet z mrtvého těla, pach moru?

Nic nenaznačovalo, že by smrt nastala v důsledku nějakého zápasu.

Zauvažoval. Buď Mariina sestra svého vraha znala, nebo ho považovala za skutečného morového doktora.

„Vyneste svoje mrtvé!“

Hlasité volání zvenčí ho vytrhlo ze soustředění. Následovalo rachocení kol – přijížděl vůz, na který se nakládaly mrtvolky. Nákaza již postoupila tak daleko, že tyhle vozy projížděly ulicemi pravidelně a často. Oběti

moru nebylo možné pohřbívat do řádného hrobu. Navíc jejich rodiny většinou žily v bídě a neměly ani na rakev.

Charliemu připadalo, že se vůz přiblížil až příliš. Co když ho tady zavřou?

Od dubna platilo, že každého, koho najdou v morovém domě, v tom domě zavřou, a čeká se, zda zemře, nebo přežije šest týdnů.

Mimoděk odstoupil od okna, aby se dostal z dohledu. Přitom si všiml, že rubáš zakrývající údy mrtvé dívky je vlněný.

To by v mnoha čtvrtích nebylo nic divného. Král Karel chtěl podpořit chov ovcí. Proto vydal vyhlášku, podle níž se vlna měla používat na všechny rubáše v zemi. Ovšem v Holbournu, kde žily movitější rodiny, by se dalo čekat, že se pozůstalí k něčemu tak obvyčnému nesníží.

Tato rodina tedy nemá dost peněz na lněný rubáš pro mrtvou dceru. Porovnával tuto skutečnost s částkou, kterou mu Marie nabídla za jeho služby. *Tady něco nebraje.* Znovu se mu vrátil onen pocit nenáležitosti.

Charlie opatrně našlapoval a vydal se potichu zpět k otvoru, jímž na patro vstoupil. Ztuhl.

Žebřík, po kterém sem vylezl, zmizel.

Je v pasti.

Marie musela prostředek k úniku odstranit téměř v tom okamžiku, kdy vylezl nahoru.

Charlie se pokusil usměrnit prudký proud myšlenek, mezi nimiž rychle převládla jediná: musí pryč. Okamžitě a bez váhání.

Nejprve ale musí zjistit, jestli je Marie v domě. Možná s ní bude řeč.

Vrátil se do ložnice. V hlavě si procházel důvody, kvůli kterým ho tady Marie mohla uvěznit. Zešlela snad žalem? Možná žebřík jen potřebovala k nějakému nevinnému účelu. Nic rozumného ho nenapadlo.

„Už jsem si tělo prohlédl,“ křikl a snažil se přitom o nenucený tón. Zvenčí sem doléhal zesilující rachot vozu na dláždění. „Co dalšího byste ode mne chtěla, Marie? Nerad bych jí sundával rubáš.“

Žádná odpověď. Zkusil to znovu.

„Mám teda udělat ještě něco?“ zavolal. „Nebo se mám vrátit dolů?“

Ticho.

Marie tedy odešla. Nebo tam sedí a neodpovídá. Zamyslel se nad

situací. Vzpomněl si na zvuk zavíraných dveří. Takže odstavila žebřík a odešla z domu. To může znamenat jediné. Chce sem s sebou někoho přivést. Někoho, kdo by asi nechtěl přijít, kdyby on sám nebyl uvězněn v patře.

Tato myšlenka ho rozhodně neuklidnila.

Znovu se zamyslel. Má dvě možnosti úniku. První s sebou nese dva problémy: vstupní otvor do patra je vysoko nad podlahou přízemí a hlavní vchod může být zvenčí zajištěný závorou.

Druhou možností je okno v ložnici. Zde je problém jediný: výška okna nad úrovní ulice.

Obešel postel a vyhlédl z okna na ulici hluboko pod sebou. Navíc dlážděnou, ne pouhou prašnou cestu. Pokud skočí, riskuje při dopadu minimálně vymknutý kotník. Už po několikáté se pokusil srovnat si myšlenky v hlavě.

Proč mě tady uvěznila?

Znovu se podíval ven. Cokoli kromě čisté zlomeniny nebo běžného vykloubení by znamenalo nevyhnutelnou amputaci. Polovina pravidelných návštěvníků u Kýblu krve měla místo některého údu dřevěnou protézu, ale on rozhodně neměl v úmyslu rozšířit jejich řady. Mimoto by ani nesehnal potřebných dvacet šilinků na doktora.

V tom okamžiku spatřil Marii, jak se vrací k domu.

Doprovázeli ji dva hřmotní muži v uniformách, které byly Charliemu povědomé.

Strážníci z vězení Newgate.

Ruka mu zabloudila do kapsy, k váčku s padělanými mincemi. Jejich držení se považovalo za velezradu a trestalo čtvrcením – při něm odsouzeného napůl oběsili, potom mu vytrhli srdce z těla a ukázali mu ho. Případně ho jen zaživa uvařili v oleji.

Tiše zaklel. Newgateští žaláři měli sklony napřed bít a potom se ptát. Určitě by mu ze všeho nejdříve vyprázdnili kapsy.

Charlie znovu zaklel. Útěk skokem z výšky teď nepřipadá v úvahu. Kdyby se mu nepodařil dopad, strážníci by ho snadno chytili.

Přešel místnost rychlým pohledem. Nic. Jen postel a holá prkna podlahy, přibitá velkými hřeby. Tenký slámník by dopad nezmírnil.

Musím přemýšlet. Proč mě tu uvěznila a šla pro ty strážníky? Kdybych s ní promluvil a zjistil důvod jejího počínání, možná bych se z téhle šlamastyky dokázal nějak vysekat.

Zabloudil pohledem k mrtvole. Marie mu tvrdila, že sestru někdo brutálně zavraždil. Nelhal?

Rubáš u krku mírně odstával od těla a Charlie do mezery vložil čepel nože. Na okamžik zaváhal, potom odhodlaně sevřel rukojeť. Marie ho koneckonců přelstila a uvěznila tady nahoře, aniž by k tomu měla jakýkoli rozumný důvod.

„Vyneste svoje mrtvé!“

Volání ho přimělo k akci. Strážníci z newgateského vězení za chvíli vstoupí do domu. Jestli se chce vyhnout popravě za velezradu, bude sebou muset hodit. Potlačil touhu okamžitě utéct a přinutil se obrátit pozornost k mrtvému tělu.

Začal řezat rubáš, ale po prvním naříznutí se zarazil.

Měl pocit, jako by na něj mrtvé, mincemi zakryté oči upíraly žalobný pohled.

Vybavily se mu obrazy z poslední popravky čtvrcením, kterou viděl. Vyděšený pohled. Vnitřnosti, z nichž stoupá pára.

Charlie pevněji sevřel nůž a táhl jeho ostří k nohám mrtvolky. Rubáš kousek po kousku povoloval a sypal se z něj prášek drolicí se vlny.

Z ulice sem stoupaly hlasy. Marie a strážníci se blížili.

Charlie se obrátil zpět k tělu a pokračoval v řezání látky.

Vynořila se paže. Noha. Bledá kůže.

Roztrásla se mu ruka.

Na paži ucítil ostrou bolest. Polekaně trhl rukou držící nůž. Prudkým pohybem tak dokončil řez a rubáš spadl na podlahu.

Byla to jen blecha. Štípala ho do zápěstí, na němž se ihned začal tvořit červený pupínek. Zhluboka dýchal a cítil, jak mu poplašené srdce tepe do žeber.

Obrátil se k posteli, kde se mu otevřel pohled na celé dívčino tělo.

V novém úleku upustil nůž na podlahu.

Na odhalené mrtvole Charlie náhle viděl výsledek vrahova úsilí a došlo mu, jak je to všechno šílené.

Mariina sestra byla od hlavy k patě ozdobena větvičkami kvetoucích hlohu a bílými stuhami. Každý prst měl kolem sebe ovázanou stuhu a obě nohy byly stuhami omotané. Do hnědých vlasů byly vpletené nejen stuhy, ale navíc i trnité pruty. Těch byla plná i ústa. Od trnů rozpíchané rty vypadaly jako popraskané.

Zatěkal pohledem ke zbytku těla.

Bledý trup byl pokapaný bílým voskem. Voskové linie se skládaly do tvarů... *písmen*. Charlie s námahou četl slova.

„On se vrací.“

On se vrací?

Vrhl pohled na hrdlo, proříznuté až k páteři, takže ze zčernalého masa trčely nažloutlé obratle.

Na trupu vystupoval mezi zaschlými kapkami krve narudlý symbol.

Vrah dívce vypálil do kůže cejch. Rudé znamení jako by křičelo z chladného mrtvého těla. A jeho tvar Charliemu připadal až příliš známý: korunka nad třemi propletenými uzly.

Charlie sáhl na klíč a ohmatal na něm stejný znak. Celá léta se snažil zjistit, jaký význam by mohl mít, ale nikdy nevypátral sebemenší náznak. Najednou jej má před sebou, vypálený na těle mrtvé dívky.

V tom okamžiku si uvědomil, proč ho sem Marie přivedla. To poznání jím otřásl natolik, že ho musel vyslovit nahlas. „Ona nehledá lovce zločinců,“ řekl. „Myslí si, že její sestru jsem zabil já.“

Kapitola devátá

On se vrací. Charlie nejistě převracel slova v mysli a klíč v ruce.

Začal na mrtvole hledat příznaky moru. Nikde žádné popraskané žíly. Ani otoky. Hrdlo podříznuté hlubokou ranou až k páteři. Podle výrazu v dívčině obličejí se však zdálo, že zemřela bez většího odporu.

A co ten hloh na jejím těle? Nejedem mladík na prvního máje věšívá větvičky hlohu na dveře své vyvolené. Ale co tady dělá hloh v červenci?

Mysli, Charlie. Může na tom záviset, jestli přežiješ.

S námahou odpoutal myšlenky od blížících se strážníků.

Cejch. Slova. Hloh. Vosk ze svíčky.

Dospěl k závěru, že jde o čarodějnickou oběť. Čím více o tom přemýšlel, tím jistější si byl. Stav těla naznačoval, že s ním někdo naložil podle nějakého tajemného rituálu.

Ale jakého a proč? „On se vrací.“ Má to snad něco společného s novým králem?

Charlie se pokoušel dát si dohromady, kdo by mohl chtít vraždit tímto způsobem.

Možná nějaký čaroděj. Na venkově jich pár zbylo. A od králova návratu si někteří z nich troufají i do města. Ví se o nich, že při některých rituálech oběťují lidi. Je tedy tato smrt čarodějnickou obětí?

Instinktivně cítil něco hlubšího. *Něco tady nehraje. Co mi tu chybí? Místo činu není úplné.* Nedokázal se dobrat podstaty neodbytného pocitu.

Nakonec myšlenku zahnal a soustředil se na blížící se strážníky. Je uvězněn v patře a má u sebe nejen padělané mince, ale i klíč se symbolem stejným jako ten, který má mrtvá dívka vypálený na kůži. I kdyby se mu nakrásně povedlo přesvědčit strážníky, že s vraždou nemá nic společného, důkladnému výslechu se nevyhne. Usvědčené zločince často

vozili na vozech londýnskými ulicemi pro výstrahu. Charlie se občas obával, aby jednou neskončil podobně.

Tenhle zločin musím vyřešit, naléhavě na něj dotírala utkvělá myšlenka.

Znovu pohlédl na cejch na kůži mrtvé. Není o tom ani stín pochybností. Korunka nad třemi propletenými uzly. Symbol naprosto stejný jako ten, který Charlie nosí u sebe, co pamatuje.

Zatím se s ním za celý život nikde jinde nesetkal. Něco si uvědomil: tohle by mohla být jeho šance dozvědět se něco víc o svém tajemném původu.

Přinutil se ke klidu a začal znovu procházet fakta.

Vrah dívky podřízl hrdlo.

Odněkud sem přinesl větve hlohu. U King's Crossu ho roste spousta.

Vosk ze svíčky. Bílý. Ten se dá sehnat všude.

Cejch s korunkou a propletenými uzly. Na ten potřeboval cejchovadlo.

Náhle mu došlo, jak hledat vraha. Přes cejchovadlo. *V celém Londýně je jen pár lidí, kteří něco takového dokážou vyrobit.*

„Stačí najít toho správného kováře.“ Charlie jednoduchost řešení překvapila, takže znovu promluvil nahlas. „Když najdu kováře, dopadnu vraha.“

Kdyby nebylo blížících se strážníků, všechno by bylo snadné. Ale tihle muži z newgateského vězení ho nenechají, aby pátral po vrahovi. Odvedou ho rovnou do vězení a otázky mu začnou klást až mnohem později.

Po pár týdnech v cele se Charlie na mučidlech přiznává a bude rozčtvrcen jako padělatel a vrah. Žaláři rozhodně nepouštějí vězně do města, aby hledali důkazy o své nevině.

Hrozba zmrzačení po dopadu na dlažbu mu náhle začala připadat jako menší zlo. Přistoupil znovu k oknu. Venku na ulici se Marie a strážníci zastavili. Čekali, až přejede vůz naložený mrtvolami.

To, že přicházejí strážníci z newgateského vězení, naznačovalo, jak ho Marie asi našla. Charlie do tohoto vězení občas vodil zatčené zločince. Někdo tam musel poznat symbol vypálený na mrtvole a říct Marii, že lovec zlodějů, který nosí na krku stejné znamení, je k nalezení u Kýblu krve.

Pouhé pomýšlení na to, že by ho v newgateském vězení mohli považovat za hledaného zločince, v něm vyvolalo velkou tíseň.

Najednou dostal ztřeštěný nápad. Vůz s mrtvolami se blížil k domu. Až dojede pod okno, Charlie by do něj mohl skočit – přímo na kupu

mrtvol. Jestli skok správně vyměří, mrtvoly ztlumí dopad. Zároveň by získal aspoň malý náskok před strážníky.

Hleděl na ulici a odhadoval vzdálenost. Když doskočí dost daleko, mohlo by se to podařit. Podíval se na mrtvoly na voze.

Za normálních okolností přecházel na druhou stranu ulice, aby se takovýmto vozům vyhnul. Má snad na výběr? Charlie si byl jistý, že když získá i nevelký náskok, dokáže strážníkům utéct. Jednu dobu se nechával zaměstnávat jako nosič nosítek, aby získal zkušenosti potřebné k lovení zlodějů v úzkých uličkách hlavního města. Málokdo se mu mohl vyrovnat v rychlosti pohybu po Londýně.

Jedinou alternativou bylo postavit se strážníkům v boji.

Prohlížel si blížící se muže. Ty ještě nenapadlo, aby pohlédli nahoru do okna. Ze svého stanoviště Charlie rozeznal starého vojáka s omláčenou pochvou meče, která musela pamatovat snad občanskou válku.

Vysloužilci z občanské války, přestože jim už táhlo na čtyřicet nebo dokonce na padesát, byli skvělými strážníky. Přežili útrapy bojů, na rozdíl od ostatních netrpěli přehnaným strachem z násilí a byli zoceleni v násilných pŕtkách.

Charlieho hubený hrudník se pyšnil spíše žebry než mohutnými svaly a nohy měl rovněž štíhlé. Nošení nosítek mu posílilo předloktí, na nichž vystupovaly provazce žil, ale dvěma strážníkům z newgateského vězení by mohl vzdorovat jen těžko. Charlie si dokázal spočítat, jak by dopadl v pouliční rvačce. A hlavně byl dost chytrý na to, aby si uměl vybrat, s kým se do boje pustit, a s kým ne.

Jak typické, říkal si, že se něco takového stane zrovna mně. Jednu chvíli si spokojeně prodávám padělané certifikáty a docela se to daří, a najednou si mám vybírat mezi mučením, amputací nohy a skokem na hromadu nakažlivých mrtvol. Měl pocit, jako by takové nepříznivé situace přímo přitahoval.

Hlava se mu zatočila, když se na okenní římsu postavil napřed jednou a potom i druhou nohou. Dřevo pod jeho vahou zapraskalo.

Z ulice se ozval výkřik. Marie si ho všimla a teď na něj ukazovala.

Vozka pod oknem pobídl koně, a ti zabrali, takže se vůz rozjel po hrbolatém dláždění. Když dojel až téměř pod okno, Charlie využil příležitosti a skočil.